

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ WINIFRED DUKE

Ο ΥΨΙΣΤΟΣ ΜΑΖΙ ΣΑΣ...

ΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ!... Ό Χιούγκ Κάρολιντρ κι' ή νεαρή σινηγός του Μόριελ καθότουσαν κοντά στο τζέζα, δ' ένας άπεντα στὸν άλλο, κουφασμένοι άπομα ἀπό τὴ Χριστογεννιάτικῃ δεξιά, μᾶς εὐτυχισμένοι ποὺ ξεμενά μονάχοι ἐπέτειος.

—Τί δημοφρα πού είναι τὰ φετεινά Χριστογεννα κοντά σους, Μόριελ! φυδόνισε μ' ένα στεναγμό ευτυχίας δ' Χιούγκ. «Έχω είναι κομψομαλασιά, βρέχει καὶ φυσώνται μανιοτισμένα, κι' ἔδω μέσα είναι η θαλπόρη κι' ή μιοφρία σου, Μόριελ!...

—Κλακα! χαμογέλασε ἑκείνη, σκιρτώντας παχυδιάρασα στὴν ἀναταυτικὴ τῆς πολυθρόνα. Κοντεύοντας μεσάνυχτα τώρα, με ἀπόμα δὲν ξέχασα τὶς φρίστες ματιές ποιηφόρων πρὸς ὅλην σὲ μια θελική καλεσμένη φίλη μου... Μά κανένα σου, δὲν είμαι ἔγω γηράμα σὰν τὴ Γροζέλ!...

Στὸ ξωκόνια τοῦ ὄντοματος τῆς πρωτῆς του γυναίκας, ποὺ πεθαμένης πενθεῖται. Πιτρούθη, δ' Χιούγκ χλωμάστηκε ανεπαλόθητη. «Ἔρογε ἔνα επιτητρικό βλέμμα στὴ χαριτόδοντη καὶ ἐπιπλωτὴν νεαρή γυνάκια σου καὶ τῆς εἰτε κάποιος τραχελά!...

—Σάντα, Μόριελ!... Τί εἶν' αὐτὸς ποὺ λές;

Πιατί μὲ περαγνεῖς ἔτοι, ἀφοῦ γάρ κάρι σου

διέκοψα τὸ πρόσωπο ἀπόμα πένθος μου, γιὰ νὰ σὲ πατρεύσω... Σεχνᾶς πόδης τὰ περιστινά Χριστογεννα πατρεύεται μαζύ της... «Η Μύριελ γέλωσε πόλιτόλαβα τώρα. Μά στὴ στιγμὴ κλωμάζοντας κι' ἔσειν ἀπὸ κάποια θήηση, κι' ἀλλάζοντας έκφραση προσώπου παῖ καὶ θένια, μὲ ἀστοία πεταλούδας, περύγισε φοινικένα;

—Πέξ μου, Χιούγκ, μήπως είνει στοχειωμένος ὁ πόργος αὐτὸς ποὺ καθύμαστε;

—Οὖρ, δῆλο ἀντοσίες λές ἀπόψε! Ξεφύστε μὲ διυστορία διεύθυνγος της. Μά τὶ ἔπαιδες, τὶ σ' ἔπαιτε, λοιτόν, γλικεία μου Μόριελ;

—Η γυνάκια σου δὲν ἀποφύγεις ἀμεσως. «Ειπεινές ἀρχετή φύρα, μὲ σκυρτὸν κεφάλη καὶ μισθωτέστε μάτια, σὰν νὰ ἀνατολοῦνται κάποια μισθωτή γεγονότα, κι' ὑπέρεια είναι...»

—Χθὲς βράδυ... «Ἔχω τὴν κρεβατούμαφα μου... Κάπιος περιπατῶν στὸ διάδρομο... Θά ἡταν μεγάλος, βαρύς... Γιατὶ ἔτοιζαν τὰ σανίδια τοῦ, ποὺ ζέντορα ἀμέσως... Πετάχτηκα μισθωτή ἀπὸ τὸ κρεβεῖται, ἀνοιξά τὴν πόρτα κι' ἀναψα τὸ τρύπο... Ειρήνη στὸ διάδρομο... Μά φανόντουσαν διλογάθα στὸ σανιδόφωτα τὰ ὑγρὰ ἀγνάρια τῶν γηγάντων ποδῶν ἔκεινοι ποὺ είχε προσφέρειν τὴν πόρτα μου λίγες στιγμὲς πριν...

Χρέωστησαν ἀπὸ τῷροι τὰ σαγόνια τῆς νεαρής γυνάκιας καὶ σκύρτησε, ἀνατριχιάσσοντας σύγκρουμη. Καὶ ζαρόντας, σάν ναδελε νὰ ζεταθῇ υπτερα ἀπὸ τὸ μυστηριώδες μῆρος της, ψιθύρισε τὰ ἀλλάκοτα αὐτᾶς λόγια :

—Μά λοιαν τόσο μικρά τὰ ὑγκάρια τῶν γηγάντων ποδῶν στὰ σανίδια... «Ἐνώ τὸ κοριτσί ποὺ στηρζήσταν σ' αὐτά τὰ πόδια ἔτρεπε νάναι τόσο μεγάλοι, τόσο βαροί, γιὰ νὰ τρίζουν ἔτοι τὰ σανίδια... Κοριτσί γίγαντος καὶ πόδια μικροῦ παδιοῦ!...

—Α!... Α!... βρυγήθηρε ἀσυρκάτητη δ' Χιούγκ, ἀναπηδῶντας πόδιος...

Μάλιστα ἔσκασε τὸ μικρό του και ψυμήτηρε τὴ γηρανάρια καὶ μεσόστη Σωτούέα Γκριζέλ Πιτρούθη, τὴν πεθαμένην πειά πρωτή του γυνάκια, μὲ τὸ γίγαντο κορμή της καὶ τὰ σάν Κινέζες μικρούσιλια ποδαράκια της. «Ἔδγαλε τὸ μαντήλι του μὲ χέρι ποὺ ἔτρεμε, καταπέτρινο, σὰν χέρι νεκροῦ, καὶ τὸ πέρασο ἀπ' τὸ διδούμενο πρόσωπο του...

Κι' ή Μόριελ, ἀμύλητη, ποὺ ἀνατριχιασμένη ἀπὸ τὰ ἀλλό-

κοτά καθημάτα τοῦ σικήγου της, είχε ζαρώσει βαθεία στὴν πολυθρόνα, σάν γατίτσα ποὺ κρίσσων...

...«Ο Υψίστος μαζύ σας, σρχοντές μου χαρωποί....»

—Ἐτσι ἀκούστηκαν ἔξω, κι' ἀνέστησε ἀπὸ τὸ οὐρανόπιο τοῦ ἀνέμου καὶ τῆς βροχῆς, τὰ χαρόστηνα λόγια τῶν παλιών Αγγλικῶν καλλάνδων, καθὼς τὰ ἔνθαλα τρεῖς-τέσσερες τραχεῖες φωνές χωρούσαν, συνοδεύοντάς τα καὶ μὲ ἀλλέργη ὑπάκουοντας καὶ κιμβάλων...

...«Ο Υψίστος μαζύ σας, σρχοντές μου χαρωποί, στὰ εύθυμα φετεινά Χριστογεννα...».

—Μπά! Τὰ Κάλαντα τῶν δύοντα μάστιχα! φωνήστε μὲ ἀνάκουσμα τὴν Μόριελ, πηδῶντας ἀπὸ τὴν πολυθρόνα τῆς. Τῶν φωνάζουμε, Χιούγκ, νὰ μᾶς τὰ πονόν;... Θύ λαρφώστηκε τὸ μυαλό μας λίγο... Τέ μᾶς ήρθε καὶ τῶν δύο μαστίχων γένος την πόργοντας τὴν πολυθρόνα της... Ιστος καὶ νὰ γείστηται...

—Νᾶ... Νᾶ... παραδέχεται μὲ στεναγμὸν λιτρωμού κι' δ' Χιούγκ. Ιστος μὲ τὸ πρόσωπο τραγούδησε τους, τὰ ἀφρέτη αὐτές χωρατάστων κατορθώσαν νὰ διώξουν τὰ μαύρες δίδεις καὶ τὴν ἀποδούλωτην κακοπειανή μας...

Πάπτησε τὸ κουδονοῦσο κι' είτε στὸν καμαριέρη ποὺ ἐμπαντήστηκε νὰ δηργήσησε στὸ λούσιο τὴ συντροφιά τῶν χωρικῶν, προσφέροντάς τους ἀνθονέα κρασί καὶ μεζέδες. «Ειπεινές ταξιδεύουμες κι' οι δύο τους, χειρωπάστας, καὶ ωδηνότας μέσα τους τὴν ἀπαράτητη ἀνάγκη νὰ βρεθῶνται μὲ συντροφά, γιατὶ ησαν ἀνίκανα νὰ κομητήσουν, παρ' ὅτι την κούρασα ποὺ διώξαντας κατὰ τὸ διάστημα της ἐπιστημῆς ἤμερας.

Στὴν ἐμφάνιση τους τὰ χωρατάστων στράπωνταν δρῆται, ἤταν στὸν ὄγεια τους κρασί στὰ κρυστάλλινα ποτήρια καὶ τραγουδήσαντας ἀλλά μᾶς φράτα τὰ Κάλαντα. Ο Χιούγκ τὸς ἄφρισε στὸ πρασέν μα κοντά τον μόνη τον χρόνοτες, κι' ὑπέρεια είναι στὴ Μόριελ :

—Πηγαίνω μὲ στιγμὴ ὡς τὸ γαρεπόν μου... Εἰσ' εὖν νυσταζήσεις, ἀνέβα νὰ κομητῆσαι... Φτάνω κι' ἔως σὲ λιγάνει...

Μπήρε στὸ σκοτεινό γαρεπό του, δύο-τρεῖς πόδες ποὺ πέρασαν καὶ κοντά στὸ βάθος τοῦ διάδρομου. Σαπλώθηκε σὲ μια πολυθρόνα, ἀντίκρι του στὸ σηρπότελο τζάκι, δίχως νὰ ἀνάψῃ φάση. Βιβλίστηκε σὲ σκέψηνες...

—Ω, πόσο ἔνθωσε τὴν ἀνάρη τῆς σκοτεινῆς καὶ τῆς μοναξιᾶς ἐκείνη τὴ στιγμὴ... Πόσο τὸν τάραξαν τὰ λόγια τῆς ἀνέπτυπτη γυνάκιας του... Γειγάντη κορμή μὲ λένσα, κι' ή γροθεῖς ποὺ βιβλίντοκαν στὸν πρόσωπο του, ποὺ τοῦ πονοδάγησαν ἀπὸ τὸ σφρυγοστόμητον τους... Γειρέζεις τὸ κεφάλι του δ' Χιούγκ μὲ λένσα, κι' ή γροθεῖς ποὺ βιβλίντοκαν στὸν πρόσωπο του, ποὺ τοῦ πονοδάγησαν ἀπὸ τὸ σφρυγοστόμητον τους... Αργόταν νὰ σκεψθῇ δ' Χιούγκ τὸ ἀκαίσιο γεγονός, τὸ πένθιμο κι' ἀμαρτωλό, ποὺ ἔτελλήκητε μάγους μάλιστα μήνες περίν, ἐπει

πάνω στὴ Σωτούέα...

Πιούδι... Τί...

—Λαγοτάν δ' Χιούγκ νὰ τὸ σκεψθῇσε... Γιατὶ καὶ λίγο νὰ τὸ ἀγήγει μὲ τὴ σκέψη του καὶ μὲ τὴ θυμηρή του αὐτὸς τὸ γεγονός, μάστιχος κλοψασέ, ἀνατριχιάζει καὶ τὰ δύοντα του χτυπούσσαν ἀπὸ τὸ ιτερφρουσό πρόσωπο.

—Χέμε... Χέμε... Χέμε... Λένε τολκεύεις, βρέπεις, σέρε! αντίτρησης μέσωστας στὸ σκοτάδι— ἔτεις ἀντίτρησης του, κοντά του— μᾶς σωκαστού, βραχγή των γυναικών...

—Ἀνοιχτὸ παράθυρο ἔδω; μονημονίστε μὲ τρίσην ἀξιωνταί πού πέρασε τὸ οὐρανό τοῦ πόργου της, ψιθύρισε τὴ γηρανάρια της στὸν πολυθρόνα της...

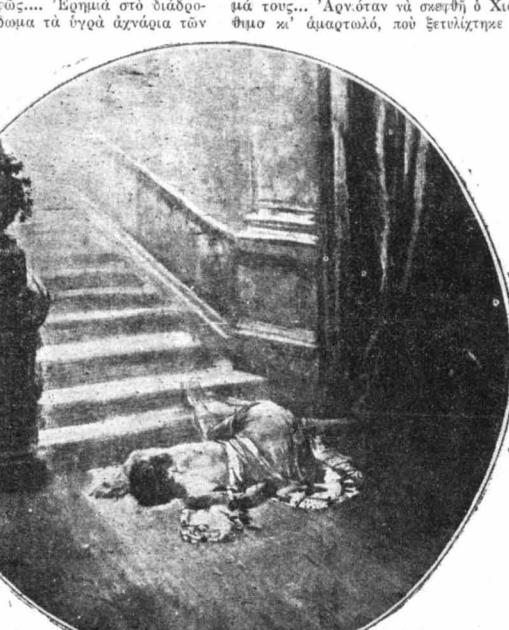
—Χέμε... Χέμε... Χέμε... Λένε τολκεύεις, βρέπεις, σέρε! αντίτρησης μέσωστας στὸ σκοτάδι— ἔτεις ἀντίτρησης του, κοντά του— μᾶς σωκαστού, βραχγή των γυναικών...

—Κινηγμένος σάν μάτι βρυχάλανα, δ' Χιούγκ, ἀνίκανος νὰ φωνάζῃ, ἀπλώσεις τὸ χέρι του στὸν τούρχο της...

—Ἐνας γηραλέος ἀλλήτης, μὲ ἀπαίσιο παρουσιαστικό καὶ μὲ βρωμένα μάτι τὴ βροχή κονφέλια στὸ κορμό του, ήταν ξαπλωμένος μάτρασσα στὴν ἀντικρυστή του πολυθρόνα...

—Λοποδόνη!... Τι! θέλεις δῶ μέσα σὲ μέσης δ' Χιούγκ...

—«Ἐχω τὸ σκοπό μου! εἰ-

Ἐκεί, στὸ διάδρομο, κοιτάζον τὸ πτῶμα τῆς λαΐσης Μόριελ

χωνεύτηρας έκενος.

—Τρύν... Χάρρων!... Τηλεφωνήστε στήν αστυνομία!... έξακολούθησε βραγγά δύο όποδεσπότης, προσπαθώντας νὰ δυναμώσῃ τὴ φωνῆ του καὶ τρέχοντας πρὸς τὴν πόρτα.

—Μή, γιὰ τὸ Θέο!... σάρκασε δὲ ἄγνωστος. Θὰ ἐνοχληθῇ οὐτὶ δουλεῖα τῆς ἡ πεθαμένη γυναῖκα σου;... "Η λαϊδή Γκρίζελ Πιτελούθ... Δὲν περιμένει λοιπὸν λιγάνι;

—Ο Χιούργκ Κάρδαληπρέ άλλους μὲ ἀνέρεραστη ἀγωνία τὰ μιστηρώδη λόγια τοῦ ἀγνώστου ἀλήτου. Εἶχε μαρμαρώσει στὴ θέσι του, λαζάνιας καὶ ἡμίους σὰν νὰ δέχτηκε μᾶς τρομερὴ γροῦν καταπέμπει.

—Μημ.. Φρονείνες, βλέπω! έξακολούθησε διαβολικὰ δὲ ἄλλος. Τί παλὸ περιμένεις ἄλλωστε, ἢν κωδῆ στὴ μέση ἡ περίεργη καὶ ἀδιαφορητὴ ἀστυνομία;... Γιατὶ, πως σὲ φατένεις: «Πίνεργη πραγματικά ἡ πρότη σὲ γνωνάς, σέδη Χιούργκ Κάρδαληπρέ, ἔπει τὸ βούρκοτανό Λόργ τῆς Σκωτίας;... » "Η την πινέταις ἑπτάνες ἔστις καὶ εἰπατε καπόταν πώς ἔπεισε στὸ βάτο τὴν ἔπειτα ἀπὸ ἓντανητιστικὸ δυοτερού πῆμα;... Τὶ νὰ ἀπαντούσις, σὲ παρακαλῶ;

—Σατανά!... μούνηρος δὲ Χιούργκ. Τσαίσιον ἀπὸ δῶ!... Θὰ σε παταγούνται... Έκβασί!... Λεπτά θέλεις;... "Ε;... Καὶ πόσα;

—Ο ἀλήτης οιγνωσάνιζε τώρα. Φαινόταν σὰν ἔχιδνα πεινασμένη, που θέλει πάσσοτα μὲ μοχλήρια νὰ παγύστη τὸ αἷμα τῶν ποντικῶν, που πόστεστα νὰ καταθρύψῃ, Σάγουροντος, ἀπαράλαχτος μὲ δαμόνα χωμογελαστό, έξακολούθησε:

—Δέν ἀπαντά, σέρ;... Θὰ ἀπαντούσις ὅμως ἐγὼ γὰρ σένα — σὰν πληρεξούσιος σου, ἐ; — καὶ θύλλεια τὰ ἔξης: «Ἡστα περιφύτησα τὰ χρήματα τῆς πρότης μου γνωνάς, κύριοι, μᾶς ἥταν ἀσχημονία καὶ καθόλιο περιφύτη η ἴδια;... Σαρίστηκα πάντα τὴν βγάλω ἀπὸ τὴν μέσην, λοιπόν... Μοῦ ἀρρεῖς ἔξειστα ἡ Μύρη. Σάνν, μᾶς ἔκεινη μὲ εἴλες ἀρνητὴ προγνομένως, γιατὶ ἡμῶν πάπιττων, κι' ἂς ἡμιονία λεβέντηνος... Επεισα λοιπὸν τὴν γνωνάς μου νὰ μοῦ γράψῃ τὴν περιουσία της σὲ μᾶς προκαταβολῆς διαθήση της;... Μ' ἀγαπούσε τόσο ἡ καθημένη, δοστε, παρ' ὅλη τὴ σφραγίστηκε της, δὲν μοῦ ἀρνήθησε αὐτὴ τὴν κάρα... Μετὰ δύο - τρεις μήνες, τὴν πῆμα περιέτατο μὲ τὸ αποκίνητον... Κοντά στὸ Ελος Λάζ, γάλιασε δῆθεν τὸ τιμόνι καὶ πέστησε στὸ βουρκοτόπιο μέσους... Τὸ αὐτοκίνητο βούλιζε σιγά - σιγά... «Ἐγὼ κρατήθη αὖτο καὶ βούρκα... Δὲν ἀφροῦσα μὲν νὰ κρατηθῇ μὲ ἔκεινη... «Ηνοιν κάπως κτυπαμένος ἀπὸ τὴ σύγχρονησ... Ἐκείνη δὲν ἦταν... τὴν κτύπησα ἐγὼ, κι' ἔτι κάπει τὸ ίδιο...» Τὴν ἔκσωσα στὸ βούρκο... Αρχοτε νὰ τὴν γουράη ἡ βρήκη λάσπη... «Ἔταν αμάτιο, βλέπετε, ἔκει στὸ Ελος... Εμένα μὲ τραβήξαν ἀργότερα διαβάτες... Μά ωρα πᾶ ἀργότερα φέλεια στοιχέλια καὶ φάσματα καὶ γάρ κείνη... Μά ωρα τὴν γουρήσει τὸ τρυπανόφαγατο... Καὶ ἔτοι δὲν φρήματε τίποτε... Εμένα ένας θλιμμένος κήρος, κι' ἔτοι θαυμάτησες κληρονόμος της... Καὶ τόσο θλιμμένος, τόσο ἀνύποδο μὲν ο νὰ πατερευτά τὴν Μύρη, δύνεται πρὶν περάσει κάπν τὸ πένθος, λ- δού ἐγώ ΔΙΑΠΑΜΟΣ!...».

—Λοιπάρε!... Εωσηρός!... Διάμονα!... Πάψε πεά!... Λεπτά θέλεις... Πόσα... Καὶ φύγε!...

Δέν οιδιλιαζε δὲ Χιούργκ έτσι. Οιδιλιαζε ένας τοελλός ἀπὸ φρώκη, ένας παραλιμένος ἀπὸ ἄλλοκοτο ψυχκό μούδισαμα, μηρός στὰ μιστηριώδους καὶ τραματικὰς σημαῖας λόγια τοῦ ἀλήτου. Κι' ἔκεινος, πιό μιστηριώδης ἀσώμα, συνέργειο:

—Λεγάτη!... Εχο ἄφονα... Εἷμα οὖ τὸ Τάχαμης, δὲ παλῆρος ὑπηρέτης τῆς πόντησ σου γνωνάς, κι' ἔκεινη μοῦ δὲν εἰνι δσα ποῦ η ψυχή μου... Σερφάστηκες πάλ...; Νάι, μοῦ δὲν εἰνι δσα θέλω καὶ λαϊδη Γκρίζελ Πιτελούθ, κύριε δι γαμει...;

—Θεέ μον!... Ελεος, θεέ μον!... Σοδ δίνει, ετεσ;... Μά γη λοιπὸν ἡ Γκρίζελ;... Ζῆ!... Ποι είνε!... Ποι...;

—Απροὶ ἀγόνιας έδαναν τὶς θέρες τῶν χειλιδῶν του. Κι' δὲ ἄλλος, δὲ ἀλήτης, ἀτρομένος τώρα κι' ἔκεινος, βρύγγεται:

—Ναι... Ζη... Τὴν τράβηξε δὲ διοις ἀτὸ βούρκο... «Ἐψαζα μονάχος μου, ἀνήσυχος τὴν ἀργοτοπία τῆς καλῆς μου κυρίες... Τὴν βρήκα παντερά... Εἶπε γλωττήσησε ἀνέμεσα στὸ καταγείλα, δι' η̄ ήταν μανισμένη μαζῆ σου... Αίμα ξερνούσα δὲν δεκαπέντε μέρες... Κι' ἄλλους τρεις μήνες καροπάλευνε, καρμένη στὸ σπατάλο μου... «Εισατ τὴ συνέξαι... Καὶ θέλησε νὰ σ' ἐδικηφή φρωτά... Νά... Απόψε... Νήτησε τὸ Χριστουγέννων... Τὴν ἐπειτα τῶν γάμων σας... Πέρσι τέτοια νήχτα παντερετήκατε... Καὶ τώρα σὸν προσφέρει -έξει επανω -τὸ Χριστουγεννιάτικο δύρο σον!... Χά, χά, χά!...

—Εξαλλος, φρενασμένος, βρωμάλακυς σωστός, δὲ Χιούργκ μούγκωσε :

—Ζη!... Ζη!... Ποσ είνε!... Ετάνω... Πι νίγει τὴ δεύτερη γνωνάς....

—Ααα!... Χιούργκ!... Ααα!... Η ἀντριχιαστική, η γοεή κραυγή, πολύ ἀλούστηκε στὸ σκοτάδι κι' ξεπά στὸ διάδομο, ἀναστάτωσε, καὶ τοὺς διν τονς.

—Ο Χιούργκ ούχτηρε στὴν πόρτα καὶ βγήκε...

—Ο ἀλήτης δρασκελίσε μὲ σεβλέδα τὸ ἀνοικτό παράθυρο καὶ πήδησε ἀθρόυσα στὸν κῆπο...

ΓΙΑ ΤΙΣ ΟΙΚΟΔΕΣΠΟΙΝΕΣ

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

"Αν διακατέφετε μέσα σ' ἔνα δοχείο 55 δράμα μερό, 20 δράμα μάλια, 15 δράμα προμήλη καὶ 10 δράμα αἴχαρη, θάχετε τὸ καλιτερό μυγγοτόνο ὑγρό. Σὲ καθε γνωνά τῆς καμαρᾶς σας τοποθετεῖτε καὶ ἀπὸ ἔνα ἄδαθο πατάκι μὲ τὸ ὑγρό αὐτὸν καὶ ἡ μύγης έξολοθρεύονται.

"Αν κάφουμε χαρτί στὶς τρέπτων τῶν φωλεῶν τῶν ποντικῶν καὶ τῶν μεριμηῶν, ἀπάλλασσομεν εἰνόλιος ἀπὸ τις γνωστήσεις τους.

Τὶς μεταξωτές κάλτσες πρέπει νὰ τὶς πλένετε μὲ πιτυφόνερο καὶ νὰ τὶς στίβετε χωρὶς νὰ τὶς τρίβετε. Όμοιως πρέπει νὰ πλένονται καὶ τὰ προυνάρια.

Γιὰ νὰ διατηρήσετε καθαρὰ τὰ μάλαμπτενία σκενή καὶ ποσμήματα σας πρέπει νὰ τὰ τρίβετε μὲ νερό Κολωνάς. Ή γνωστὰ συνταγὴ τῆς Κολωνίας — τὸν παλόν καὶ τιμόνια καρδῶν — είνε ἡ ἀσύλιοντι:

Μόρον κιτρομήλον (essence de bergamote) 10 γραμ.

» προτραπάλιον 10 »

» λεμονιού 5 »

» κάπρου 3 »

» λιβανωτίδος (romarin) 1 »

Βόδιμα ιάλετφον (teinture d'ambre) 5 »

» μοσχούλιβανος (benjoin) 5 »

Οινότενεμον 90 βαθμῶν 1 γραμμάτια.

Τὰ εῖδη αὐτὰ πολλόντων στὰ ταρμακεῖα.

Τὸ νερό της ἀμυνώντας ἐμποδίζει τὴν τριχόπτωσι, ἐφόσον ὅμως προκατέται αὐτὴ ἀπὸ νευραλγίες καὶ πυρετούς.

Τὸ οἰνότενεμα τῆς Κίνας (eau-de-vie αποquinina), θεραμέναι εἰπόντας τὴν επεδεινή τὴν επεδεινήδα καὶ συνεπός εἰπόντας τὴν τριχόπτωσι, η δοσία προκύπτει αὐτὸν τὴν ψηφία καὶ τὴν ύγειαν τῆς νήστης.

Αν μετατρέπετε εἰπόντας πάντας προκατήστησε πότη σας προστατήσετε αὐτὴ σας πέφτουν τὰ μαλλά, καλὸν είνε νὰ λουζεσθε μὲ νερό, στὸ ἀπόιον έχετε βράσει μερικὰ φύλλα καρυδιάς.

Βράσετε 100 δράμα γάλα καὶ μετα τοντάτε μέσα σ' αὐτὸν δέκα λεπτά ήτοντας ήταν μάτος ἀπὸ ἀγριόν πανούσες. Ετοι έχετε ἓνα πρότιτο τάξεως φάρμακο πατά τῶν λειχήνων καὶ τῶν μικρῶν έξανθημάτων. Ή κρήσης του είνε ἀπλή: Τὸ παντε δύο τροχές την ημέρα. Ενα ποτήρι τῆς φακῆς τὸ πρωι καὶ ἔνα τὸ βράδυ.

Καλὴ μητέρα είνε ἔκεινη μόνο πού φροντίζει νὰ ξυπνοῦν, νὰ τρῶνε, νὰ παῖζονται η νὰ ἐργάζονται καὶ νὰ ποιημόνται τὰ παιδιά της πάντα, καθημερινός, στὶς ίδιες δρασ.

Οι κεφτέδες τηγανιτούνται καλύτερα μὲ τὸ βιοδινό λίτος (βασιλικὸ ξύργικ), παρὰ μὲ τὸ λάδι.

Μή κάνετε μεγάλη θέκοντα στὸ κεφάλιο τοῦ ἐνοικίου τοῦ σπιτιοῦ σας, γιατὶ θά τὴν πληρώσετε μὲ ἀμάδες γιατρῶν καὶ ἀγορά φαρμάκων.

“Οσον ἀπλόντερα είνε μαγειρεμένο τὸ φαγί, τόσο θρεπτικότερο καὶ θηγιεύοντερο είνε.

Τὰ δοημένα σκενή ξεμαρμέζουν ὅταν τὰ τρίφουμε μὲ πανί, βουτημένο μέσα σὲ νερό, στὸ δοτο βράσαμε φλοιδες πατάτας.

Η νοικοκυρά πού θέλει νὰ κάνη καὶ καὶ νόστιμο βραστό πρέπει νὰ είξη τὸ κρέας μέσα στὴ χύτρα δεταν τὸ νερό έχει μισθοβάσει. Εκείνη δημος πού θέλει δινατο ζωμό καὶ ἀδιαφροει για τὴ γενοτικότητα τοῦ βραστοῦ, πρέπει νὰ φίγην τὸ κρέας μέσα στὴ χύτρα πολὺ τὴν βάλη πάνω στὴ φωτιά.